

Psala vtipné básničky

UTAJENÉ PRAVDY

odhaluje Ondřej Suchý

Světová operní diva, jejíž pohnutý životní osud – soukromý i umělecký – bývá připomínán nejčastěji, měla i jinou tvář než tu tragickou. Co se ví o jejích výstřednostech? Co se ví o jejím smyslu pro humor a sklonu k ironii? Na pátrání po veselejších chvílích v životě této velké umělkyně mě přivedly fotografie, které jsem kdysi získal. Podobně jako v soukromé korespondenci ironizovala legendárního dirigenta Toscaniniho přezdívkou »Vztekanini«, dělala si jindy na japonské pohlednici legraci ze salonu madam Lavecké.

Na její rub napsala: „Dovolují si Vám pro zasmání, do památníku a k příloženému do soudních akt poslati tuto něžnou báseň“ a na líc s portrétem dlouhovlasé Japonky pak sepsala následující verše: „Gejšin zármutek. / Mám moc

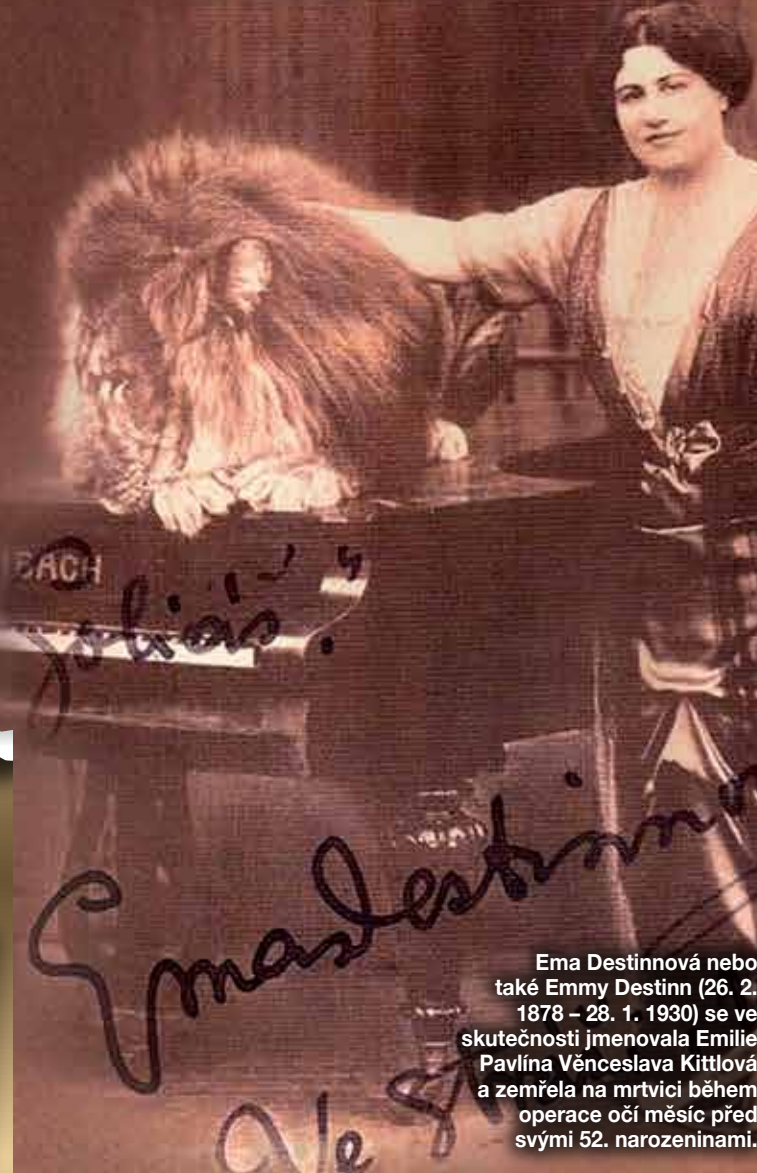
vlasů, to je pro mne neštěstí! / kam jen s tím? – Ha, už vím! / K Lavecké na Václavské tam náměstí, / ta mi je do posledního s hlavy »odpěstí«.

Na noze měla velké tetování

Málokdo dnes už také ví, že byla Destiniová první Češkou, která si nechala udělat na jedné noze kěrku (jak se dneska říká) neboli tetování (jak ří-

káme my starší). Klavírní virtuos Arthur Rubinstein o překvapení, které ho čekalo v jisté intimní chvíli, ve svých pamětech napsal: „Opravdu jsem se lekl, když jsem viděl tetovanou barevnou hlavu hroznýše, který jí oplétal nohu od kotníku až nahoru po stehno – a potřeboval jsem hezkou chvíli, abych se vzpamatoval. Obávám se, že jsem toho večera nebyl ve vr-

EMMY DESTINIOVA
in Löwenfig

do klece, postavila se ke klavíru a zpívala árii Mignon ze stejnojmenné opery... A stalo se něco nečekaného: lvi se za chvíli uklidnili, otáčeli hlavy po hlase a pak pomalu, jakoby hypnotizováni, začali klesat k lehu. Při promítání v Praze byli sice mnozí pohoršeni, že světová umělkyně zpívá (i když v němém filmu) lvům, ale Destiniová dokázala sobě, světu i lvům, že se nebojí, a to bylo rozhodující.“

Ema Destiniová, milovaná operními velikány pěvcem Carusem či skladatelem Puccinim, jejíž 85. výročí úmrtí si letos připomínáme, vyváděla prý »uličnické kousky« už od dětství. Možná by stálo za to napsat jeden její životopis jen z tohoto úhlu pohledu. Vzhledem k tomu, co vše se ví o jejím excentrismu, provokacích a rozmarných životních eskapádách, myslím, že by si jistě i ona sama takovou úsměvnou knížku o sobě s pobavením přečetla.

■ Ondřej SUCHÝ

Oslava padesátin Dominika Haška

Z pohledu
Michala
Davida

Dominik Hašek, známý také pod přezdívkou Dominátor, je bývalý český hokejový brankář, od kterého jsem obdržel milé pozvání na oslavu jeho 50. narozenin. Sešlo se tam na 200 hostů z různých branží od hokeje přes spoustu lidí ze showbyznysu. Samozřejmě jsem si pro něj připravil překvapení v podobě písně, kterou jsem k jeho jubileu napsal. Jmenuje se Happy Birthday Dominátorovi. K tomu jsem mu zazpíval Pár přátel a samozřejmě Správněj tým. Dominik okamžitě vyskočil na pódium společně s Jirkou Šléglíkem a dalšími hráči, kteří si touto písní společně připomenuli zlaté časy Nagana a oslav na Staroměstském náměstí, kterých jsem se tehdy zúčastnil i já. Kluci mě tenkrát pozvali, neboť si po čas celé olympiá-

dy hráli v kabině vždy před zápasem mé písně. Hokejový svaz mě tehdy požádal, zda bych nenapsal oslavnou píseň, než se zlatem dorazí do Prahy. Měl jsem na to tři dny a společně s textářem Jardou Machkem jsme vytvořili právě hymnu Správněj tým.

A teď něco k Dominikovi: v roce 2012 její časopis The Hockey News vyhlásil nejlepším evropským hokejistou v historii NHL. Hokej začal hrát v šesti letech v rodných Pardubicích a už jako šestnáctiletý za tým Tesla Pardubice poprvé chytl v nejvyšší československé lize. V osmnácti se stal nejmladším reprezentačním brankářem v historii Československa. A potom už následovala zářivá kariéra v NHL, dvě vítězství v Stanley Cupu. Dominik Hašek je šestinásobný nositel Vezina Trophy, dvojnásobný vítěz ceny pro nejužitečnějšího hráče NHL. V Česku byl pětikrát vyhlášen vítězem ankety Zlatá hokejka, v roce 1998 se stal vítězem ankety Hokejista století, dva-

Michal s Dominikem Haškem.

krát se stal i vítězem ankety Sportovec roku. V roce 2014 byl uveden do Hokejové síně slávy v Torontu a v lednu letošního roku Buffalo Sabres slavnostně vyřadilo jeho číslo 39 a jeho banner od toho dne visí u stropu haly First Niagara Center v Buffalu. Dominik Hašek je prostě jeden z našich národních fenoménů a je mi ctí být v jeho přízni. Konec konců díky klukům z Nagana jsem dnes opět na vrcholu naší popmusic a já si toho nesmírně vážím.

Váš

Michal Davida

Foto: Barbora Flechová

cholné formě, ale vypadalo to, že si z toho moc nedělá; byla později vlídná a mateřská...“

Těžko říct, jak pozorně si Rubinstein nohu Emy prohlížel, protože například v Lidových novinách byla v květnu 1941 popsána mnohem podrobněji: „Destiniová si dala na přední část stehna barevně vytetovat krásnou lví hlavu, od níž se vinul had po holenní kosti až k chodidlu. Musela na tu nohu oblékat dvě punčochy, aby kresba neprosvítila.“

Svým zpěvem hypnotizovala lvy

Pěvkyně měla ráda výstřednosti a nejspíš i černý humor.

Ema Destiniová nebo také Emmy Destinn (26. 2. 1878 – 28. 1. 1930) se ve skutečnosti jmenovala Emilie Pavlína Věnceslava Kittlová a zemřela na mrtvici během operace očí měsíc před svými 52. narozeninami.

Svědčí o tom třeba skutečnost, že spávala na katafalku v blízkosti postavy kostlivce, kterému dala jméno Ivan. Nebo její vystoupení ve filmu Lví nevěsta aneb Moc zpěvu (mimořádně – z filmu scenáristy, režiséra a herce Hannse Heinze Ewerse, natáčeném v roce 1912, je známa jen tato fotografie.) Destiniová nabídku přijala, a jak píše ve svých člancích novinář Antonín Hančl: „Podle scénáře měla zpívat před dvanácti lvy a čaromocí svého zpěvu je zkrotit. Všichni kolem se třáslí strachy, ale »božská Ema« vstoupila neohroženě

INZERCE